

På allvar och lek om ensamhet och roller

Med Clownen Jac berättar Regionteatern en allvarlig historia med ett stort mått av lekfullhet. Föreställningen handlar om lögn och sanning, ensamhet och prisset för tillhörighet. Inte minst bjuder Regionteatern i Clownen Jac på ett fantasifullt användande av scenografin.

VÄXJÖ. Det känns länge sedan teater innebar att publiken sätter sig på plats och väntar på att ridån ska dras åt sidan och spelet ska börja. I Clownen Jac är överenskommelsen med publiken en helt annan. Skådespelarna är på plats medan publiken kommer in i salongen, all scenografi är på plats och kläder och scenbyten sker framför publikens ögon. Att berättandet sker på ett annat sätt betonas också av att scenmästaren Diana Olsson finns med på scenen.

Regionteaterns föreställning följer i stort Hjalmar Bergmans roman från 1930. Huvudpersonen Jac har haft stor framgång som clown men framgångsen bygger på lögn.

– Jag föddes människa. Levde clown. Jag sålde

Genom att projicera Evabritt Strandbergs clown i stort format skapar man både närhet och en spännande samtidighet. FOTO: LINA ALTRAKSSON

mitt hjärta och dog fattig, kommenterar han sitt liv i nöjesindustrins grepp, en industri som kräver att han fortsätter ge publiken det den vill ha.

Evabritt Strandberg spelar huvudrollen Jac med stor närvaro. Medan Hannah

Canvert, Olof Bergström, Bengt Dahlberg och Klas Lagerlund hela tiden växlar roller förblir hon det ensamma centrum runt vilket handlingen rör sig. Spelet sker för öppen riddå. Deltar man inte i spelet sitter man, som en avbytare, vid scenens sida.

Stundtals känns det som om föreställningen klyvs mellan Evabritt Strandbergs clown, så nära och ensam och de övriga karaktärerna som, mer skissartade, omger honom. Av och till riskerar föreställningen, eller om det är jag, att gå vilse i tragikomiken och alla spännande scen-

lösningar. Men så hittar ensemblen tillbaka till grundhandlingen och låter berättelsen om den ensamme och sorgsne clownen och alla krafter som håller honom fången i clowneriet återta tyngdpunkten i berättelsen.

Ett blankt och speglade golv tycks betona spegling och yta. Samtidigt ger den projicerade bilden av Evabritt Strandbergs clown, bortom scenen eller de sociala mediernas yta, en naken bild av en elegant man ack så ensam framgångsrik och åldrande man.

Hela tiden är det som om en stor del av föreställningen pågår någonstans bortom skådespeleriet. Den finurliga scenografin, som till slut bildar bokstaverna JAC, har under föreställningen placerats på en mängd sätt, som om de illustrerar clownens längtan att vara något annat. Till sist blir också vi i publiken med jubel och burop en villig del av det spel som håller clownen, och kanske oss alla, fångna i förväntningarnas grepp.